

Církev v proměnách časů

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 1 2012

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 1 2012

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
IČ: 87221284
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059
Tel: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

MĚNÍ SE I CÍRKEV V MĚNÍCÍM SE SVĚTĚ?

Kováčik Ján

1.díl

Dřív než se budeme zabývat problematikou církve, je nutné, abychom se věnovali měnícímu se světu. Jak můžeme definovat výraz „svět“? Co vše v sobě zahrnuje? Především je to zeměkoule se vším, co na ní existuje. Zeměkoule nevznikla „velkým třeskem“, ale byla učiněna všemohoucím Bohem, který na ní stvořil úžasně nádhernou přírodu včetně člověka. Další věci, které můžeme na ní spatřit, jsou dílem lidských rukou a dovednosti.

My lidé žijeme na světě, ve kterém všechno podléhá změnám. Mnohé, co zde bylo v minulosti, v současnosti už neexistuje; změnami zaniklo. Zanikly mnohé kultury, města i národy, mnohá fauna i flóra...

Klasický příklad měnícího se světa můžeme vysledovat ve snu babylonského krále Nabuchodonozora, který vysvětlil prorok Daniel. Sen i výklad jsou uvedeny v 2. kap. Danielova proroctví. Tato kapitola pojednává o světových říších, které postupně přicházely na jeviště a které postupně, jedna za druhou, zanikaly.

Podobné změny, které způsobily zánik kultur a národů, můžeme najít na celém americkém kontinentu - od Aljašky až do Jižní Ameriky. Kdysi zde měly svůj domov mnohé vyspělé národy indiánů. Kde jsou nyní? Upadly téměř v zapomnutí ve stále se měnícím světě! Zůstaly po nich jen zbytky v rezervacích a zříceniny jejich kdysi důmyslných staveb!

Taktéž bych se mohl zmínit o národech Blízkého východu, bydlících kdysi v sousedství židovského národa (Filištíni, Moabité, Idumejci, Féničané, Amonité...) A jak je to možné, že Židé i po uplynutí několika tisíciletí jsou zde? Toto tajemství dal

Bůh zaznamenat už asi 2500 let dopředu a zní: „Nebo já Hospodin neměním se, protože vy synové Jákobovi nevzali jste skončení“. (Mal 3,6)

V celém nekonečném vesmíru vládne pouze JEDEN, který se nejen nemění, ale nemění se ani Jeho Zákon, Desatero. Bůh je i Věčný, od věků až na věky! Tuto svatou pravdu dal na vědomí všem lidem bydlícím na celém světě, král Nabuchodonozor tímto dekretem: „Znamení a divy, kteréž učinil při mně Bůh nejvyšší, vidělo se mi za slušné, abych vypravoval“ (Da 3,32) „Jak nesmírné jsou jeho divy, jak mocné jeho zázraky! Jeho království trvá navěky, jeho vláda nad všemi pokoleními. (v.33;B21)

Toto svědectví o neměnicím se Bohu vyřkl pohanský král a nestydl se to říci!

Kdy vstoupila do světa krize změn a z jakého důvodu?

Dějiny naší Země se začaly odvíjet v den, kdy byla stvořena. To byl její **počátek!** Tehdy vyřkl Stvořitel své Slovo a „stalo se. On rozkázal a postavilo se. Slovem Hospodinovým nebesa (vesmír) učiněna jsou.“ (Ž 33,9.6) V první knize Bible, Genesis, v první kap., během stvořitelského týdne, se několikrát vyskytuje slovo „řekl“, kterým dal příkaz, co má být stvořeno. (Světlo, obloha, tráva, stromy...)

Korunou stvoření byl člověk, který nevznikl příkazem ale osobní prací, „zformováním“ Božíma rukama, k Jeho obrazu. Tento stvořitelský čin se stal v šestý den, ve kterém Stvořitel o svém díle prohlásil, že „vše bylo velmi dobré.“ (1M 1,31) A to „velmi dobré“ bylo zpečetěno sedmým dnem sobotou. Od té doby mají lidé odpočívat tak, jak v něm odpočinul Bůh od všeho díla, které konal. Na této nádherné planetě našli Adam s Evou svůj nádherný domov! Z Božího úžasného

díla se neradoval jen Bůh, nebo první lidé, ale i obyvatelé nekonečného vesmíru, jak o tom čteme u Joba, kterého se Bůh otázel: „Kdes byl, když jsem zemi založil... když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží?“ (Jb 38,4.7)

Kdy se tedy a proč začal svět, včetně lidí, **měnit** ke zlému - když „na počátku“ všechno bylo dobré, dokonalé a šťastné? Tehdy, když hřích vstoupil do světa!

Smutné následky lidské neposlušnosti

To „velmi dobré“ bylo by existovalo věčně, kdyby nebyl selhal lidský faktor, člověk! Stačila jedna neposlušnost vůči výslovnému varování a příkazu: „Pojav tedy Hospodin člověka, postavil jej v ráji, v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho. I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ale ze stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ (1M 2,15-17)

Pokud se Adam s Evou tímto Božím příkazem řídili, byli dokonale šťastní a bezpeční. Nepřetržitě žili v ovzduší nebes, které jim denně přinášeli svatí andělé. Slovo **POKUD** vyjadřuje časový nebo podmínkový vztah k Božím varování: „Když nesáhneš po zakázaném ovoci, nic se ti nestane. V opačném případě se dostaví neštěstí a smrt!“ Jenže člověk neposlechl Boží varování, ale uposlechl satanovu lež „nezemřete“, a proto sáhl po ovoci a jedl. A následky se dostavily!

První změna, kterou na sobě zaznamenali, když se jim „otevřely oči“ - byla nahota. To musel být pro ně šok, který si nedovedeme představit! Když byli stvořeni, Bůh jim nedal žádný fyzický oděv; přesto svoji nahotu nevnímali. Byli totiž oděni „Boží slávou“, světlem, které vlastní všechny nebeské bytosti - i sám Stvořitel! Když zhřešili, byl jim tento světelný šat odňat. (Podobenství 184, COL 311)

Druhá změna nastala v jejich jednání jak vůči sobě, tak i ve vztahu k Bohu. Když Adam poprvé spatřil Evu, jásal radostí! (1M 2,23) Nyní se vmlouval, že ona je příčinou toho, že jedl zakázané ovoce. Eva se pak vmlouvala

na hada, kterého Bůh stvořil. Sečteno a podtrženo: Bůh byl vinen, že dal Adamovi Evu a stvořil i hada.

A další změny? Měly se dostavit postupně: Rození dětí v bolestech, práce v potu, plevel, trní, bodláčí, změna klimatu; proto jim Bůh udělal kožený oděv. Smrt několika oveček a mnoho dalšího.

Když byl Adam s Evou vypuzen z ráje a lidský rod se rozmnožil, narůstáním hříchu se měnil i charakter lidí, od zlého k horšímu. (1M 6,11.12) Z toho důvodu se Bůh rozhodl zničit bezbožné lidstvo potopou. Noe však našel milost v Božích očích, neboť byl spravedlivý. Vyzval ho, aby postavil koráb záchrany pro sebe, svoji rodinu, i pro ty, kteří se budou chtít zachránit, a do kterého měl vzít ze všech druhů zvířat po páru. (1M 7,21-23)

Změny po potopě

Když vyšla naše země z Boží tvůrčí ruky, „byla neobyčejně krásná. Na jejím povrchu se střídaly hory, pahorky a roviny, s nádhernými a půvabnými jezery... Nebylo hnusných močálů a holých pouští... Vzduch byl čistý a zdravý, nezamořený otravnými výpary.“ (PP 21; angl.44)

A jak to vypadalo a vypadá po potopě? Nastaly **nepředstavitelné změny** - přesto až doposud jsou na zemi mnohá nádherná místa. To ovšem je daleko vzdáleno od původního... Rozdíl nejlépe mohl porovnat Noe, když vyšel z korábu! „Potopou se změnil všechny povrch země.... Vypadala jako obraz zmatku a nepopsatelné pouště... Na mnoha místech zmizely beze stopy hory... a na místě pohoří vznikly nížiny.“ (PP70; angl.107-8)

V průběhu potopy nastaly mnohé geologické **změny**. Bůh dal do pohybu v jejich útrobach mocné živly, které zanechaly po sobě **nevídané změny**. Na jedné straně byly vytvořeny mohutné skalní štíty, téměř až 10 tisíc metrů vysoké, a v oceánech zase hloubky, taktéž až 10 tisíc metrů. Velké změny nastaly v celé přírodě, střídání chladu a tepla, zimy s létem. (1M 3,22)

Další změna nastala při stavbě babylonské věže. Do té doby všichni lidé mluvili jedním jazykem (který převzali od Noeho, a ten zas od potomků Adama, který jej obdržel od Boha). Jelikož se lidé po potopě měli rozšířit po celé zemi, aby ji naplnili, (oni

však nedůvěřovali Božímu zaslíbení, že už nikdy více potopou svět nezničí), rozhodli se postavit město s věží, sahající až do nebe. Bůh jim zmátl jejich řeč, aby si nerozuměli, a museli zanechat práci na stavbě a rozešli se po celé zemi.

Na tomto místě nelze vyjmenovat všechny **změny**, které od neslavné babylonské věže nastaly po celém světě. Mnohé jsou zaznamenány v dějinách. Proto se přesuňme v dějinách času do doby nám bližší, do doby reformace.

Reformace způsobuje změny

Na mnoha místech Evropy vzbudil Bůh muže reformace, kteří s Bibli v ruce zahájili boj proti nebiblickému učení Říma - římské církve: Petr Valdus, Jan Hus, Jan Viklef, Ulrych Zwingli, Jan Kalvín a další.

Papežským stolcem nejvíce zatřásl augustiniánský mnich Martin Luther, který se odvážil spálit nejen papežskou bulu, ale vystoupil i proti kupčení s papežskými odpustky. Proti tomuto svatokupectví mluvil nejen z kazatelny, ale 31. října 1517 si dovolil přibít na dveře chrámu ve Wittenbergu 95 bodů proti tomuto nešvaru. Tímto odvážným činem způsobil, že pokladna ve Vatikánu se přestala zlatáky plnit! Lid prohlédl, neboť se mu zaskvělo světlo evangelia. Působením reformátorů se evropský svět radikálně změnil; rozdělil se na katolický a protestantský!

Další změny v Evropě

Ve 20 a 21. st. v rychlém sledu nastávaly nejrůznější **události, které měnily** její tvář. Tvář světa, a tím i naší Evropy, se v dějinách stále měnila. Přispěly k tomu i mnohé války.

Po I. svět. válce (1914-18), když se rozpadla Rakousko-Uherská monarchie, vznikly na jejím území nové státy, včetně Československa. Tím se mapa opět změnila.

Po II. svět. válce nastaly další změny při vytyčování hranic nově zrozených států. Podobně i po zániku SSSR nastaly velké změny a také i po rozpadu Jugoslávie (Tito), kde až doposud je vše v pohybu. Jak vidět, žijeme ve stále se měnícím světě a nikdo neví, jaké změny přinese zítřek!

Protestanté mění směr - Ga 3,1

Jak už bylo výše uvedeno, reformace

rozdělila křesťanství na dva tábory: katolický a protestantský. V poslední době protestanti opouštějí své kóty, strategické výšiny, tak těžce dobyté s Bibli v ruce! Duch ekumenismu je nyní naviguje vrátit se zpět do „lůna matky církve“, od které se buď oddělily, nebo byly z ní vyloučeny. Spěchají do náruče, která kdysi její potomky krutě pronásledovala až na smrt! Ona je volá jako kvočna, která svolává svá kuřátka svým hlasem: „Kvok, kvok,“ Ony slyší a jdou „domů“. (VLB kap. 35)

Celý svět se chvěje z krize a jejích změn, které ho obchází!

Je vůbec nějaká bezpečná „zóna“, kam se před ní ukryt? Terorismus a hrozné katastrofy děsí lidstvo každý den. Vynořují se stále **nové krize, které mění současný svět**, se svojí trpkou příchutí nejistoty! Denně slyšíte tato pojmenování: krize energetická, dluhová, finanční, ekonomická, potravinová, krize v euro-zóně, atd. Celý svět je sevřen v jejich kleštích a není ani možné se z nich vymanit! Lidé žijí v nejistotě. Jedni skupují nemovitosti, jiní zlato, nebo státní dluhopisy, a tím vším se chtějí zabezpečit!

Vysoce postavení mužové světa si lámou hlavy, jak krizi zažehnat, a chvějí se jako třtina ve větru. Nedaří se jim to! V „bubnu“ hrozných změn „sténá, ach, sténá celý svět“ v bolestech nejistoty. Je zde z toho začarovaného kruhu východisko???

Řešení nabízí Bible - Boží Slovo

Bůh je svrchovaný vládce i naší Země. On měl v dění vždy právo veta rozhodovat dle své svaté vůle. On je Králem i nad panovníky našeho světa. On určuje (i když si to oni neuvědomují) kdo, kdy a na jak dlouho bude řídit stát. On píše na zdi královských komnat (nebo prezidentských, atd.): „Mene, mene, tekel, ufarsin. Zčetl jsem, zčetl, zvažil a rozdělují.“ (Da 5,25)

Pak On zřídí spravedlivé, bezpečné a šťastné království, jak je uvedeno v modlitbě „Otče náš“, skrze svého Syna Pána Ježíše Krista! Ježíš, jako Král králů a Pán pánů přijde brzo. Jeho království bude věčné. Tam nevznikne žádná krize. Tam bude věčná radost, zdraví a bezpečí. Záležejí na rozhodnutí, zda pozvání přijmeme. On přijde pro ty, které vykoupil svou krví a kteří Ho přijali za svého Pána. To je úžasná perspektiva, která nás

čeká tam u Boha!

„Sténá, ach sténá, dneska celá země, a láska zlobou zastřena jest temně. Proč smrti síla vyhledává cíl? Vždyť každý člověk rád by věčně žil!

Ach, věčně žít a radost znát; vši krásu zřít a milovat. Celý vesmír i obloha - to čeká nás tam u Boha!

MĚNÍ SE I CÍRKEV V MĚNÍCÍM SE SVĚTĚ? 2.díl

Zatímco jsem se v prvním díle věnoval nejrůznějším změnám, dějícím se ve světě, počínaje od vstupu hříchu do světa, v rajske zahradě, nyní, v této části, se budu věnovat myšlenkám, jestli změny ve světě mají svůj negativní vliv i na církev, a zda i církev může být narušena svým okolím.

CO CÍRKEV JE – PŘÍPADNĚ CO NENÍ

„**Církev** je zástup poutníků, ubírajících se do nebeské vlasti.“

„**Církev** je společenství věřících, shromažďujících se k slavení Svatého Boha a Jeho Syna Ježíše Krista.“

„**Církev** - to jsi ty i já, my všichni, kteří jsme uposlechli Ježíšovo pozvání: „Pojď a následuj mne!“ „Církev je Boží vinice, kterou pronajal lidským správcům.“

„**Církev** - ekklesia - je společenství, které si Bůh vyhlédl v nedefinovatelné minulosti (před věčnými věky) – společenství, které bude na zemi představovat Jeho božskou povahu.

Církev je vytvořena ze skrytých jedinců, které si vyhlédl a skryl ve svém Synu dřív, než vznikl čas. Když se církev zrodí, skrytí jedinci se zviditelní.“ Ef 3,9-11 (Frank Viola, The Untold Story, 41)

Církev - to nejsou hmotné stavby (chrámy, kostely, katedrály, svatyně nebo modlitebny), i když i to k ní patří. Budovy - to je to vnější, neživé, to jsou přístřeší ke shromažďování. Dnes bychom mohli říci, že je to „**hardware**“ (shromažďovací prostory). Dovolím si říci, že **církev je to**, co se v tomto „**hardware**“ shromažďuje k modlitbám a k slavení Boha, tedy opět současným názvem „**software**“, to, co je živé, posvěcené, laskavé, dobré, jemné... Vhodnou ukázkou právě

zmíněných anglických výrazů je záznam ve Zjevení 11,1 „Změř **chrám** (hardware) Boží, **i ty** (software), kteří se modlí v něm.“

PODLÉHALA CÍRKEV ZMĚNÁM I V MINULOSTI?

Bůh měl svoji církev v každé době; v každé době měl svůj lid! Nebylo tomu jinak ani v době starozákonní. Tehdy Jeho církví byl Izrael - Židé. U Sinaje jim vydal svůj svatý Zákon tak zvláštním způsobem - za doprovodu blesků, hřímání a mohutného trubení andělského orchestru (5M 33,2). Na lid padla taková bázeň, až se strachem chvěl. Tyto doprovodné projevy použil Bůh proto, aby na událost vydání Zákona nezapomněli.

1) Skutečnost však byla jiná! Za několik dnů poté, když se Mojžíš zdržel v Boží přítomnosti, lid se obrátil na Árona se žádostí: „Udělej nám bohy, kteříž by šli před námi, nebo nevíme, co se Mojžíšovi přihodilo.“ (2M 32,1) Jak je možné, že za tak krátkou dobu zapomněli na slova: „Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, nebudeš mít jiných bohů přede mnou?“

Áron jejich požadavku vyhověl a udělal zlaté tele, kolem kterého se lid bujaře veselil, poskakoval a dokonce egyptskému bůžku přinášel oběti. Jsme schopni pochopit tak **náhlou změnu?**

2) V Setim se Izrael dopustil dalšího odpadnutí. Smilnil tělesně i duchovně s Moábkami, které jej svedly k uctívání svých bohů. (4M 25)

„Balám se pokusil vrazit klín mezi Hospodina a lid tak, aby odhodil jedinečnost a věrnost, svatost a čistotu, a **přizpůsobil se svému prostředí**. Moabité nezaútočili na Izraele vojensky, ale s pozváním ke slavnosti na počest jejich bohů.“ (KALICH, SZ překlad s výkladem, NUMERI, s. 138-9)

Kdo sečte, kolikrát se přizpůsobili svému okolí a obrátili se zády ke Svatému Izraelskému? Bible o tom mluví, a kdo má zájem, ať si to prostuduje. Uvedu jen některá místa jako orientační body: Sd 2 7-13; 17,13-20; Iz 5,1-7; 1 Kr 12, 26-33; 16,29-34; 2Kr 16, 1-4; 17,13-20; Jr 2,5-13; Ez 8. kap.

SZ církev zde působila asi 1500 let - od postavení svatyně na poušti až do roztržení chrámové opony, při ukřižování Pána Ježíše

- což se stalo v polovině posledního týdne ze 70. týdnů, přidělených lidu Danielovu (Da 9,24-26). V této době byl odňat dekret správcovství vinice izraelským vedoucím a Boží vinice byla pronajata lidu, který bude v náležitý čas odvádět ovoce (Mt 21, 33-43) Ale na jak dlouho?

BOŽÍ CÍRKEV SVĚŘENA KŘESŤANSKÝM SPRÁVCŮM

1. Po vylití Ducha Svatého křesťanská církev kráčela vítězně vpřed (Zj 6,2). Tisíce, zpočátku ze Židů, se vírou obracely ke Kristu. Tato církev byla prvním ze sedmi zlatých svícňů z Janova vidění a dostala jméno EFEZSKÁ (Zj 1,12; 2,1). Nepřítel spasení však nelenil a zaútočil! Když se ap. Pavel vracel ze své 3. misijní cesty do Jeruzaléma a jeho loď zakotvila v přístavním městě Milétu, povolal k sobě starší církve v Efezu, kterým sdělil smutné zprávy:

a) „Vím, že už více neuzříte tváři mé vy všichni, mezi kterými jsem chodil, káže o království Božím.“ {Sk 20,25}

b) „Nebo já to vím, že po mém odjiti **vejdou mezi vás vlci hltaví**, kteří nebudou odpouštět stádu. **A z vás samých povstanou** muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.“ (v.29.30)

Poté nastal pláč, neboť jim bylo líto, že se s Pavlem už nesetkají. Ovšem nejsmutnějším sdělením bylo, že **odpadnutí v církvi vznikne mezi vlastními!** Kdo by se nadál tak hrozné věci! Když byl ap. Jan propuštěn z vyhnanství a vrátil se do Efezu, zjistil naplnění Ježíšových slov z vidění na Patmosu o církvi Efezské: „Ale mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky.“ (Zj 2,4)

V době Janova uvěznění na ostrově **se křesťanská církev začala otevírat „nové teologii“** - řecké filozofii. Proto, aby věřící nasměroval na pravou cestu, napsal své evangelium, které nastartoval slovy: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha.“ (J1,1.2)

2. Když sledujeme dějiny křesťanské církve, zjistíme, jak se věřící se svým vedením postupně přizpůsobovali svému okolí! A následky se dostavily. Ellen Whiteová o tom napsala: „Kde je původ tohoto velkého odpadnutí? Jak se **církev** poprvé odchýlila

od prostoty evangelia? Stalo se to po tom, když **se začala přizpůsobovat zvyklostem pohanství**, aby usnadnila pohanům přijetí křesťanství....

Pokud žili apoštolové, zachovala se církev poměrně čistá. Avšak koncem II.století **se většina sborů změnila**. Když zemřeli zestárlí učedníci a jejich děti, **zmizela původní prostota, a s novými obrácenými se církev nepozorovaně měnila a nabývala nové podoby.**“ VLB 275; GC 334-5.

Tento trend odpadnutí a obracení se o přízeň a pomoc ke světské vládě zrodil v křesťanské církvi to nejhorší, co jen vzniknout mohlo - papežství! Ze zlého může vzniknout jen ještě horší. „Nebo z plemene hadího vyjde baziliškus, jehož plod bude drak ohnivý létající,“ Iz 14,29b.

3. Nyní se přesuňme v dějinách církve do doby reformační. Jako kdysi vysílal Bůh svému upadajícímu lidu proroky, tak později posílal své reformátory: Husa, Viklefa, Jeronýma, Valdenské, Luthera, Kalvína, atd. Co se však z těchto reformačních (protestantských) církví postupem doby stalo? „Když zakladatelé, kteří byli prodchnuti pravým duchem nápravy, zemřeli, **nastoupili jejich následovníci a ti církve přetvářejí.** Potomci reformátorů sice slepě lpí na věrouce otců a odmítají uzнат jakoukoli pravdu, kterou oni neznali, přitom se však velice rozcházejí s jejich příkladem pokory, sebezapření a odříkání světa, který proniká do církve, přinášející s sebou **světské zvyky, zvyklosti a modly.**“ VLB 276, GC 385.

4. Jak bylo výše zmíněno, Bůh použil ve svém díle nejen Valdenské, ale i Kalvína. Pravdou ovšem je, že Valdenští byli na vyšší úrovni než kalvinisté, kteří do jisté míry zůstávali pod vlivem doktrín církevního otce Augustina (predestinace, čili předurčení) Avšak žel, Valdenští nebyli proti tomuto nebezpečí ostražití. Z toho důvodu toto učení ochotně přijali. Stalo se to tím, že poslali své mladé muže do Ženevy na studia do kalvínského semináře. A výsledek? **V průběhu jedné generace ztratili čistotu své víry, kterou zastávali více než 1000 let!** Kalvinisté vyznávali předurčení, kdežto Valdenští věřili ve svobodnou volbu. V Ženevě vstřebali jejich mladí mužové do sebe

kalvínské učení, které pak rozseli ve svých sborech! (převzato z Remnand Herald, May-June 2011)

Nyní už ponechejme stranou různé reformační křesťanské církve, ze kterých se **postupně, díky kompromisům, staly církve babylonské**, ucházející se o přízeň Říma, a zaměřme se do svých vlastních řad, jestli nenásledujeme jejich cesty!

ZAMETEJME U VLASTNÍHO PRAHU

1. Jak to vypadá s hudbou a se zpěvem v naší církvi? Přestože o nebezpečí moderní hudby byly vydány knihy a skutečně mnoho přednášek, zdá se, že to vůbec nemá žádný vliv. Mnohým písně ze zpěvníku vůbec „nechutnají“, dokud nejsou „ochuceny“ rockem. Mohou andělé k takové hudbě říci své AMEN?

2. Je vždy tvé oblečení vhodné do sboru, kde se setkáváme se svým Bohem? Na tržnicích a v obchodech prodávající své zboží odkrývají. JENŽE SBOR NENÍ PULT NEBO PRODEJNÍ MÍSTNOST. Proč odhaluješ to, co má být před zraky jiných zahaleno? Vždyť i andělé přikrývají svá těla před Vševidoucím!

3. Má i váš sbor „dětskou dílnu“? Před časem mi jeden bratr vyprávěl, že při návštěvě určitého sboru byl uveden i do třídy dětí, ve které byly vystaveny různé rukodělné práce s nápisem: „Práce našich dětí“. Kdy to ty děti dělaly? Doma? Přece v sobotní školce, ve které stříhaly, lepily atd.

Když mi to vyprávěl, vzpomněl jsem si na dobu totality, kdy učitelé přesvědčovali rodiče, aby v době povinné školní docházky v sobotu poslali své děti do školy, že učit se nemusí, ale mohou si alespoň hrát nebo malovat. Tehdy mnozí rodiče tuto nabídku odmítli. A nyní v některých sobotních školkách si děti vyrábějí různé předměty. Co řeknete? „Maličkost“?

4. Jiná maličkost: Kdysi zahajující sobotní pobožnosti, a podobně i kazatel, řekl: „Milí bratři a sestry...! A nyní: „Milé sestry a bratři...! Kde jsme to okopírovali? Nejspíš u jiných církví!

5. Proč se v církvi (ve sborech, rodinách) klade tak malý důraz na spisy Ducha

prorockého? Proč mnozí kazatelé z něj necitují, aby lid burcovali? Proč v našich věroučných otázkách „Adventisté sedmého dne věří“ máme o něm celou kapitolu, a přesto tento dar daný církvi je mnohými ignorován? Nejsme svým jednáním sami proti sobě?

6. Písmo nás varuje před nebezpečím „babylonského vína“ ze zlatého koflíku, ochotně nabízeného ženou; tím vínem je falešné učení. Ono je nebezpečnější než víno, o kterém se zmínil Šalamoun v Přísloví 23,31.32. Proč se o něm zmiňují? Čtenář si jistě vzpomene, jak dopadli Valdenští, když poslali studovat své mladé lidi do Ženevy na kalvínskou teologickou fakultu. „Máme my, ASD, nějakou podobnost s nimi? Ano, máme! Ještě za totality (ale i v současnosti) studovali mnozí naši studenti (případně si i v současnosti doplňují své znalosti) na teologických fakultách jiných církví. A právě zde se dostali do styku s „babylonským vínem.“ Jejich myšlení bylo tím ovlivněno. Na zásadní adventní pravdy pohlížejí už zrakem těch, u kterých studovali.

Někdo však řekne: Přece máme SÁZAVU! Jistě, máme! Jenže Sázava už není takovou školou, jakou byly kdysi „za starodávna“ naše semináře: Misijní ústav v Loděnicích u Prahy (založena 1925), který vedl br. Šimon (?), nebo Škola biblických nauk v Krči za ředitelování br. Zigmunda, případně dálkový seminář ve Vojkovicích, řízený bratrem Šustkem.

V těchto seminářích nebyli studenti ovlivněni ekumenickým smýšlením, které v současnosti zasáhlo všechny církve, a které nyní prezentují i ti, kteří studovali a studují na těch jiných fakultách. Toto smýšlení se pak postupně přenáší do sborů, členové jsou jím ovlivňováni, a proto v babylonských církvích nevidí žádné nebezpečí, před kterým jsme tak důrazně varováni Ellen Whiteovou v knize Velký spor věků. (VLB 408; GC 572-4) Dále - sbližováním se s těmito církvemi přestáváme zvěstovat Trojandělské poselství (zvl. 2. a 3.), jak doba konce vyžaduje!

7. Zjistíme, že protestantské církve se ucházejí o přízeň Říma v duchu ekumenismu. Nehrozí i nám něco podobného? Posuďte sami to, co předseda naší Unie zveřejnil na Internetu:

Otevřený diář Mikuláše Pavlíka

25.11.2011

V týdnu som ešte napísal list arcibiskupovi Dominikovi Dukovi s prosbou o jeho stanovisko k problému so zapojením našej cirkvi do iniciatívy Noc kostelů. Organizátori trvajú na podmienke, že zapojiť sa môžu len členské cirkvi ERC. Všade tam, kde sa chcú pridať k iniciatíve na miestnej úrovni aj naše zbory, narážajú na rozporuplné informácie o tom, či sa môžeme alebo nemôžeme zapojiť aj my. Pretože usporiadateľom akcie je Rímskokatolícka cirkev v Rakúsku a záštitu nad iniciatívou má arcibiskup Duka, oslovil som ho s prosbou o vyjasnenie záležitosti. (Ak chcete bližšie informácie pozrite si www.nockostelu.cz)

A jak to dopadlo?

Milí bratia,
dnes som dostal list od pána arcibiskupa Dominika Duku, ktorým odpovedá na moju žiadosť o vysvetlenie k prekážkam, ktoré kladú organizátori Noci kostelů našim zborom a kazateľom, pokiaľ ide o našu účasť na tejto akcii. Z listu vyberám najdôležitejšiu pasáž: **„Jako předseda České biskupské konference Vám sdělují, že není žádných námitek k Vaší účasti na Noci kostelů, naopak, Váš zájem o účast je vítaný. Budeme v tomto smyslu informovat organizátory Noci kostelů 2012.“** Informujte v tomto zmysle kazateľov vo vašich oboch združeniach. Nech sa v komunikácii s organizátormi odvolávajú na tieto jeho slová. V prípade akýchkoľvek problémov a otázok nech sa obrátia priamo na mňa. S pozdravom a prianim pekných dní.
Miki Pavlík

Je úlohou cirkve ASD napodobovať rímskokatolícku zvyklosť, akou je na príklad „Noc kostelů“? Jaký máme k tomu dôvod? Přece se jedná o cizí prvek, který předseda Unie zavádí do naší cirkve! „Noc kostelů“ nechme těm, kteří to ve své cirkvi praktikují! Proč se doprošovat u cizího pastýře? Máme svoji GK a jejího předsedu, proto se řídme jeho návrhy, které slouží cirkvi k budování a k přípravě na Letnice a Ježíšův příchod!

To byl výčet jen několika změn a odchýlení, které se dějí v našich sborech a v naší cirkvi.

JSME JEDINOU A JEDINEČNOU CÍRKVÍ DOBY KONCE,

kteřou Bůh pověřil zvěstovat Trojandělské poselství celému světu! Z toho důvodu se satan snaží nejrůznějším způsobem tak důležité poselství utlumit. Působí, abychom se přizpůsobovali měnícímu se světu a babylonským církvím! On se snaží do cirkve vpašovat své lidi aneb získat některé z členů, kterým pak svěří práci v duchu ekumenismu. Podle Millerova snu dává do oběhu falešné mince, kterými jsou nevyučeni a neutvrzení v přítomné Pravdě. Tito lidé, když se dostanou do vedení, pracují ve prospěch ekumenismu. „Ale třída vyznávajících světitelů soboty, kteří usilovali o spojení Krista s Beliálem, držíce se jednou rukou pravdy a druhou světa, obklíčila sbor ovzduším, které je náboženství a duchu Kristově naprosto cizí. Kázáním slova je sice částečně potlačeno světáctví, ale nedochází k úplné změně náklonností. Tato třída vyznává, že jsou křesťané a jejich jména jsou ve sborové knize. Zdánlivě zde vedou nějakou dobu křesťanský život, ale potom své srdce často poddávají vlivu světa.“ (5T 52.53.)

Každý z nás bude v závěru vyzkoušen, zda budeme stát cele na Boží straně a řídit se Jeho neměnným Zákonem i za cenu dostat se „mimo zákon“. Nebo přijmout nabídku záchranu časného života?“ Až protestantské cirkve odmítnou jasné Biblické důkazy o platnosti Božího zákona, budou chtít umlčet lidi, jejichž víru nemohou vyvrátit Bibli. Ačkoliv to nechtějí vidět, vydávají se na cestu, která povede k pronásledování těch, kdo vědomě odmítají dělat to, co dělá ostatní křesťanský svět, a odmítají papežský požadavek svěcení neděle.“ (VLB 422; GC 592)

„Protož bratři moji milí, stálí buďte a nepohnutelní (nenechte se zvíkat), rozhovňující se v díle Páně vždycky, věduce, že práce vaše není daremná v Pánu.“ (1K 15,58.)

SPOJENÍ CÍRKVE SE SVĚTEM

Potom jsem viděla, jak se satan radí se svými anděly a uvažuje, co vlastně získal. Je pravdou, že ze strachu před smrtí některé bázlivé duše zdržel, aby nepřijaly pravdu, ale mnozí, i ti nejbázlivější, přijali pravdu, a tím je všechn strach a obavy ihned opustily. Když byli svědky smrti svých bratří a pozorovali jejich odvahu a trpělivost, věděli, že Bůh a andělé jim pomáhali snášet tato utrpení, a jejich odvaha a statečnost rostla. Jestliže potom měli položit svůj vlastní život, zachovali si svou víru s takovou trpělivostí a odvahou, že jejich vrahové se přitom zachvěli. Satan a jeho andělé poznali, že existuje mnohem úspěšnější metoda k zatracení duší, která bude nakonec i mnohem jistější. I když křesťané prožili mnohá utrpení, jejich statečnost a radostná naděje, která je povzbuzovala, dávala odvahu i těm nejslabším a uschopňovala je k tomu, aby šli neohroženě vstříc plamenům a jiným místům, kde byli mučeni. Vzali si příklad z Kristova vznešeného chování, před Jeho vrahy. Při pohledu na jejich vytrvalost a Boží slávu, která na nich spočinula, byli mnozí přesvědčeni o pravdě.

Proto se satan rozhodl, že musí pracovat mnohem mírněji. Vždyť už změnil mnohé biblické pravdy a dal lidem tradice, které již zapustily hluboké kořeny, jež přivedly milióny do záhuby. Proto zmírnil svůj hněv a rozhodl se, že nebude pokračovat v tomto krutém pronásledování, ale přiměje církve k tomu, aby se spokojila s různými tradicemi a neusilovala o víru, která byla jednou dána svatým. Když církve přemluvil, aby přijímala světskou čest a jeho náklonnost, čímž jí nabízel různé výhody, církve začala ztrácet Boží přízeň. Postupně ztratila i svou moc, protože nehlasala čistou pravdu, která byla v rozporu s jejím požitkářstvím a přátelstvím se světem.

Ani nyní církve není odděleným a zvláštním lidem, jak tomu bylo v době, kdy proti ní vzplanul oheň pronásledování. Ach, jak temné je toto zlato, jak se toto nejčistší zlato změnilo! Viděla jsem, že kdyby si církve vždy zachovala svůj zvláštní a svatý charakter, pak by dosud měla moc Ducha svatého, která byla dána učedníkům. Nemocní by byli uzdravováni, ďáblové by se jí poddávali a byli by vymítáni, a její nepřátelé by viděli, že je to mocná a silná církve.

Viděla jsem velký zástup těch, kteří si přivlastňovali Kristovo jméno, ale Bůh je nepokládal za své vlastnictví ani si je neoblíbil. Zdálo se, že i satan přijal náboženský charakter a velmi si přál, aby si lidé mysleli, že jsou křesťané. Dokonce mu záleželo i na tom, aby lidé věřili v Ježíše, v Jeho ukřižování a vzkříšení. Také satan a jeho andělé tomu věří, avšak třesou se. Ale pokud výsledkem této víry nejsou dobré skutky a nevede-li její vyznavače k tomu, aby si vzali příklad z Krista, který zapřel sám sebe, pak je satan úplně klidný, protože takoví lidé se pouze nazývají křesťany, ale jejich srdce se nezměnilo. V tomto stavu mu mohou sloužit mnohem lépe, než kdyby vůbec nevěřili. Svou porušenost skrývají za jméno křesťan, a lidé je pokládají za křesťany, i když mají neposvěcené vlastnosti a zlé, neovládané vášně. Tím je věřícím poskytnuta příležitost, aby Kristu vyčítali nedokonalosti takových lidí, a tak se stává, že i ti, kdož mají čisté a neporušené náboženství, mají špatnou pověst.

Kazatelé hovoří o věcech, které neobráceným věřícím zcela vyhovují. Nedovolí si kázat o Kristu a jasných biblických pravdách, protože jinak by tito neobrácení lidé vystoupili z církve. Ale jelikož mnozí z nich jsou zámožní, nikdo je

nemůže z církve vyloučit, přestože se k ní hodí asi tak, jako satan a jeho andělé. A právě to je satanovým cílem. Ježíšovo náboženství je mezi lidmi stále populárnější a váženější. O lidech, kteří jsou věřící, se říká, že si jich svět více cení. Ale to není v souladu s Kristovým učením. Svět nikdy nepřijme Ježíšovo učení. Ti, kteří Jej chtějí následovat, se musí tohoto světa vzdát. Původcem těchto příjemných věcí je satan a jeho andělé. Ti vytvořili plán, a formální křesťané jej začali provádět. Bývají vyprávěny mnohé nepravdivé věci, které jsou ochotně přijímány. Do církve vstupují i pokrytci a hříšníci, kteří nečinili pokání. Kdyby byla jasně hlášána čistá pravda, pak by tato třída lidí musela být vyloučena. Avšak mezi těmi, kdož tvrdí, že jsou Kristovými následovníky a mezi světem není žádný rozdíl. Viděla jsem, že

kdyby členům církve byla sňata rouška, která přikrývá jejich nepravosti, vyšla by najevo jejich hříšnost, zlo a porušenost, takže i to nejnedůvěřivější Boží dítko by tyto formální křesťany bez váhání nazvalo jejich pravým jménem. Jsou to synové svého otce, ďábla, protože konají jeho skutky.

Ježíš a všechny nebeské zástupy s nechutí pozorují tento stav, ale Bůh má pro církev svaté a důležité poselství. Kdyby bylo přijato, způsobilo by v církvi důkladnou reformaci, probudilo by živé svědectví, takže pokrytci a hříšníci by byli vyloučeni a církev by se opět těšila Boží přízni.

EW 226-228

CÍRKEV VE VLEKU DUCHA DOBY

Jaroslav Jurica

To, že jsou vedle Kristovy církve (i v ní samotné) i falešné církve, není nic nového. Řekl to sám Pán Ježíš v podobenství o pšenici a koukolu. (Mt 13) Také ap. Pavel varuje: „I z vás samotných povstanou lidé, kteří budou překrucovat pravdu...“ Tak tomu bylo od samého začátku. Přesto si myslím, že se situace naší církve zhoršila. Může se stát, že se z naší církve stane falešná církev? Většina automaticky odpoví „Ne“, a vzpomene okamžitě slova EGW. Neukvapujme se. Podívejme se na mnohá zaslíbení, daná národu Izraelskému. 5M 28,1: „**Jestliže pak opravdově poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého**, ostříhaje a čině všecka přikázání jeho, kteráž já dnes prikazuji tobě, vyvýší tě Hospodin Bůh tvůj nade všechny národy země.“ Co se z toho splnilo? Snadná odpověď. Budeme-li pokračovat dále ve čtení této kapitoly, přijdeme k verši 15., kde se dočteme následující: „**Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchat**, a všech přikázání a ustanovení jeho, kteráž já dnes prikazuji tobě, **ostříhat a činit nebudeš**, přijdou na tě všechna zlořečenství tato a postihnou tě.“ Jak daleko došel Izraelský národ? Tak daleko, že zamordoval svého Spasitele, Ježíše Krista. Přivolal na sebe svou neposlušností pozeňání nebo zlořečenství? Daná zaslíbení byla podmíněna. To bylo ale před 3,5 tisíci lety. Je to dnes jiné? Můžeme s neposlušností přijít do Božího království? Byl bych rád, kdybychom všichni odpověděli stejně: „Ne“.

Jaká je situace v naší církvi dnes? Vraťme se k otázce v úvodu: „Může se z naší církve stát falešná církev?“ Teoreticky ano. A prakticky? Podívejme se, co říká Bible k poslední církvi. Zj 3,14-16: „Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.“ Tyto verše určitě známe. Nic nového. Přesto bych se chtěl zeptat: Bereme je vážně? Je to napsáno naší církvi? Neplatí to snad církvi evangelické, Mormonům či církvi katolické?

V téže kapitole (Zj 3), ve verši 18., je církvi dána rada: „Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyriem, abys viděl.“ Bereme radu vážně?

Vidíme, že nynější vedení GK bere radu vážně. Po úvodním kázání br. Wilsona jsme mohli na internetových stránkách br. Pavlíka vidět mnoho záporných hodnocení jeho kázání, včetně našeho vedení. V církvi máme mnoho vysoce vzdělaných teologů, mnozí mají doktorské tituly. Nebylo tomu podobně i před prvním příchodem Ježíše Krista? Čekala tenkrát církevní hierarchie příchod Mesiáše? Samozřejmě že ano, a čeká ho až dodnes. Náboženští vůdcové ale Mesiáše nepoznali. Byli příliš zaslepeni, a suverénní ve svém počínání a take namyšlení.

Situace se stále zhoršuje. Není to teorie či domněnka, je to skutečnost, která uvádí mnohé důvěřivé členy církve v omyl. Jsou ale takoví členové, ke kterým patřím také já, kteří si dovolí říci: To již není ta církev, do které jsem vstoupil před 30, 40 či 50 lety. Již není tou, kterou by měla být a kterou by mohla být. Je to snad umírající církev v umírajícím národě?

Na jedné straně jsou v církvi nadále věrní služebníci, přinášející biblická kázání, za které můžeme být vděční. Na druhé straně musíme s politováním konstatovat, že úchyvky od Božího slova, neposlušnost, svévole a zavěšení se do vleku ducha doby jsou úděsné skutečnosti. Je otřesena samotná důvěra v Bibli, což je základem naší církve. Nejistota se zrcadlí v učení a kázání. Každý pastor vykládá Bibli podle své osobní teologie, (viz články v časopise Advent) která je odvislá od studia pastora na té či oné neadventistické teologické škole. Mnohdy ani naše škola není zárukou čistého učení.

Vraťme se k adventistické teologii, která by měla mít rozhodující úlohu v církvi. Těžiště současných kázání se přesunulo do oblasti etiky a morálních otázek. Nevedou k biblickým poselstvím, a když, tak jen okrajově, nerozvíjejí

hluboké otázky naší víry a neprovádějí žádný hlubší rozbor. Kázání jsou především krátká! Mají být líbivá a nikoho se nemají dotknout.

Celá řada důležitých témat je tabu. Např. funkce Zákona vedoucí k poznání hříchu; člověk nesmí být tak ovlivněn, aby měl pocit hříchu (viny). (Viz článek v Adventu 6/2011, str. 13.) Stejně se mlčí o Božím soudu, o nutnosti změny a posvěcení, o trojandělském poselství, o oddělení se od světa, o nutnosti poslušnosti Božího zákona atd. Církevní kázeň je dnes neznámá.

Pohled na uvedené změny nám prozrazuje, že naše oficiální církev v Evropě se plně uchází o akceptování a uznání nejen současné společnosti, ale i od všech odpadlých církví. Varování ap. Pavla k Římanům 12,2 jde zřejmě úplně mimo: „A nenapodobujte příklady tohoto světa...“ (Překlad Petrů) V B21 zní tento verš následovně: „Nenechte se formovat tímto světem, raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle...“ Budu konkrétní. Podívejme se na nabídku rádia AWR. Musím se zamyslet, abych si uvědomil, která „společnost“ je majitelem rádia a zda tento rozhlas patří církvi ASD. Poslechněte si vysílanou hudbu, podívejte se, jakou a komu dělá reklamu. Např. na tzv. křesťanský koncert ve Vsetíně, který je také v plánu MSS. Více si může čtenář sám ověřit. Tohle rádio je podporováno finančními sbírkami ve sborech!

ADRA, tolik preferovaná organizace církve ASD, která ovšem nesmí přinášet lidem evangelium. Víte, že máme v České republice dvě ADRY? Jedna je o.s.-občanské sdružení a druhá je nadace. Jsou to dvě finančně i organizačně samostatné složky. (Podle výroční zprávy zveřejněné na církevních stránkách.) Proč musí být dvě? Když se dělá sbírka na ADRU, víte pro kterou je určena?

Vedení církve v CS unii nechce nic slyšet a současnou situaci vždy dokáže velice pozitivně vybarvit. Ještě jsem neslyšel, že by vedení přiznalo chybu, včetně současného. Pokud se sem tam ozve hlas, tak se k němu mlčí, nebo se šíp obrátí do zpátečního směru a vina se přičítá těm, kteří projeví odpor nebo nesouhlas. V Izraeli byli proroci, kteří zvěstovali jen spásu i přes hříchy lidu a jejich vůdců. Jeremiáš ale proti nim tvrdě vystoupil: „Můj těžce poraněný lid léčí ledabylými slovy: Klid, jen klid – jenže klid není.“ B21, Jr 6,14. Neříká nám něco minulost?

Musíme mluvit, nesmíme mlčet k chybným rozhodnutím církve, jinak jsme

spoluvinní. Mnozí říkají: Nemá žádnou cenu něco říkat, stejně se vše obrátí proti nám. Ale u vzpomenuých problémů se nejedná, jak často bývá říkáno, o „rozdílné názory“, nýbrž o pravé nebo falešné učení. Jestliže se církev uchýlí od jádra poselství, Ježíše Krista, pak nemá světu co říci, opakuje jen etické návody, které hlásají média a pískají špačci na všech střechách. Pak jsme tady jako církev zbyteční. Hlas, který nemá co říci, nikdo neslyší. Stáváme se nevěrní a neposlušní svému pověření. Stáváme se církví vlečenou či vláčenou duchem doby, a to přináší akutní nebezpečí...

Foto Lana

SJEDNOCOVÁNÍ CÍRKVÍ

Když jsem viděl knihu od jezuitského autora, která pojednává o otázce doby konce, udělal jsem vše pro to, abych si ji mohl přečíst. Ačkoliv byla již rozebrána, byla tak fascinující, že jsem po ní pátral po celých Státech, až jsem v New Yorku našel jednu kopii pro svou knihovnu. Její autoři byli evropští jezuité; jeden z nich byl slavný a byl v teologických kruzích znám pod domácím jménem: Karl Rahner. Kniha je pojmenována *Unity of the Churches, an Actual Possibility /Sjednocení církví, skutečná možnost/*. Obsahuje plán, jak přivést protestantské církve zpět pod záštitu Říma. (*Eingung der Kirchen*, Henrich Fries, Karl Rahner – *reale Möglichkeit*, Freiburg im Breisgau, Německo: Verlag Herder, 1983)

Když shrneme osm „tezí“ této knihy, dojdeme skutečně k vícestupňovému plánu.

1) Rahner pochopil, že mnoho protestantů může projevat skepsi ohledně sjednocení s Římem. Z toho důvodu musí být použita strategie k překonání odporu, a Rahnerův plán je v tomto mazaný. „Dříve než tento plán pustíte na veřejnost, v tichosti se snažte získat vedoucí v církvích, které si přejete ovlivnit. Na základě jejich teologicky odborných znalostí,“ prohlašuje Rahner, „tito církevní vedoucí mohou rozhodnout ve prospěch jednoty církví.“

Povšimněte si tohoto plánu: **Rozhodnutí ke sjednocení bude učiněno neveřejně několika vedoucími. Následně očekává, že tyto vedoucí budou pracovat politicky, aby získali své vlastní lidi pro tuto myšlenku – používají samozřejmě výroky a myšlenky, o kterých vědí, že se budou nejvíce zamlouvat členům jejich církve. Nikdo nemůže mluvit církevním jazykem lépe, než zasvěcenec. Zpočátku mírně, ale vytrvale mohou zmiňovat tuto myšlenku před**

členy – ve shromážděních, v publikacích, sotva patrnými změnami v terminologii a v zaměření se na tuto problematiku. V dnešním manipulativním světě se taková změna nazývá „Paradigm shift“ – změna v přístupu, myšlení.

2) Rahnerův plán obsahuje dokonce trochu politických intrik. Když vedoucí v dané církvi jednou přistoupili na myšlenku, že se chtějí sjednotit, budou vykonávat svou politickou přípravnou práci pečlivě. Jak to Rahner vyjadřuje, mohou pracovat „s úsilím mezi členy církve,“ ujišťující se o podpoře svých členů, dříve než předloží záležitost k hlasování.

Rahner věřil, že změna může být dosažena mnohem snadněji, než i jen před pár lety. Byl přesvědčen, že **protestanté jsou, abych použil jeho výraz, tak „liberální“, že se nezajímají o nauku, pokud je tam použito několik důvěrně známých myšlenek.**

Kromě toho, „průměrné shromáždění v protestantských církvích ve skutečnosti obvykle praktikuje druh poslušnosti ke svým církevním vedoucím, který je zvykem v římskokatolické církvi. Proto nikdo nebude přeceňovat nebezpečí vzpoury.

Sjednocení? Jestliže mohou být získáni pro tuto věc jejich názoroví vedoucí, jsou vyhlídky, že většina průměrných protestantů je bude spíše slepě následovat. Při jiné příležitosti **Rahner řekl, že protestantští věřící jsou „pasivní“, a proto je možné očekávat, že „budou následovat své vedoucí do spojení s Římem“.**

3) Jestliže myšlenka o sjednocení získala na významu mezi křesťanskými vírami,

může být vytvořena ekumenická jednota církví. Toto samotné by mohlo vystrašit některé protestanty, a tak má tento plán chytřejší způsob, jak neutralizovat jejich obavy. Jednotlivé denominace zůstanou. Církevní organizace též zůstanou nedotčené; bude se vám pořád zdát, že existují všechny denominace, které existovaly dříve. **Ale v „tezi IVA“, v oné knize, je jasné, že od každého se bude očekávat, že uzná a bude respektovat v takové či onaké míře „bratra“ papeže a jeho vůdcovství. Všechny účastnické církve uznají význam a právo služby římského papeže být konkrétním ručitelem jednoty církve.**

Jinými slovy, všechny tyto zdánlivě nezávislé denominace přijmou papeže jako „ručitele“ církevní jednoty.

K urychlení tohoto ekumenického procesu kniha navrhuje spoustu výměn mezi církvemi. **Pastorů z různých denominací si budou vyměňovat místa za kazatelnou; baptistický kazatel může kázat jednu neděli v presbyteriánském kostele, zatímco jeho presbyteriánský kolega bude mluvit k metodistům. Různá výměna mládeže a jejich pastorů z různých denominací... Jestliže by plán měl kdy získat podporu v adventismu, člověk by měl očekávat, že spatří kazatele jiných denominací často navštěvovat adventní kazatelny a naopak.**

Technika výměny kazatelů je dobře promyšlená, aby podporovala ekumenismus. **Vystavte lidi působení jiným vírám a bariéry se rozplynou.** Duchovní z jiné církve, který stojí za kazatelnou tohoto nedělního dopoledne, je náhle skutečná lidská bytost z masa a krve, s nevázaným smyslem pro humor, který si dá s vámi kávu po bohoslužbě ve společenské místnosti nebo si s vámi za rytmu popové křesťanské hudby opeče špekáček. Stačí málo a lidé si nevyhnutelně začnou klást otázku: **Je vůbec důležitá nauka? Proč se rovnou nesjednotit na myšlence, že všichni milujeme Ježíše? Hlavně, že máme lásku ...** A to právě může být ta návnada, na kterou

se mohou chytit někteří adventisté. Láska je přitažlivé slovo. Je to pravá podstata evangelia: *„nebo tak Bůh miloval svět...“* (J 3,16). Ale láska, jako mnoho lidských slov, je křehká. Může být zkreslená, aby zakryla nějaké podivné lidské teorie. V mých počátečních letech praxe u soudu, když jsem nějakou dobu vedl soudní přelíčení ohledně rodinných vztahů, jsem občas viděl rozpadlé rodiny a ubližené děti kvůli otcově „nové lásce“.

V teologickém prostředí je tento termín (láska) téměř nenapadnutelný. Použijte ho chytře a můžete ukončit diskuzi: ta druhá osoba nemá „lásku“, protože by jinak nemohla... Kvůli tomu většina křesťanů zapomíná, že základní vyjádření lásky je Desatero přikázání. První čtyři jsou způsob, jakým prokazujete lásku k Bohu; zbývajících šest je láska vyjádřená ke spolublížním.

A deset přikázání je doktrinální! Jedno z nich, čtvrté přikázání, bude doktrinálním problémem na konci času, kdy se ukáže, jestli skutečně milujeme Boha více, než možnost kupovat nebo prodávat. Avšak plán na znovusjednocení křesťanství, stylizovaný dvěma jezuiti s úžasnou precizností, přináší skrytou nástrahu, kterou dokonce někteří adventisté nemusí rozpoznat. Představuje se jako otázka; proč dopustit, aby nás „doktrinální“ problémy oddělovaly od ostatních křesťanů?

Všechno to vede k dalšímu kroku v Rahnerově návrhu; zrušit doktrínu jako zdroj sporu. V jeho plánu není žádná církev jako členu této unie dovoleno, aby odmítala dogma jiné členské církve. Všechno by mělo být na společném stole, nikým neodmítané. Povšimněte si dvou význačných charakteristik jezuitského plánu: a) Předpokládá, že většina protestantů je nyní tak „liberální“, že budou následovat své názorové vůdce do tohoto nového sjednocení. b) Ti samí vůdcové budou dobře vykonávat svou politickou práci, pečlivou přípravou a získáváním většiny na svou stranu. Ať již vědomě či nevědomě... (pozn. vydavatele) Plán se velmi dobře shoduje s cílem druhého

Vatikánského koncilu, v materiálu nazvaném „Post Conciliar Documents of Vatican II“, str. 515, se nachází následující cíl: „Když budou překonány překážky, zabraňující spojení církevních společenství, může být konečně obnovena jednota všech křesťanů, *oslavujíc jedno eucharistické tajemství.*“

Poslední čtyři slova jsem napsal kurzívou, protože ukazují, jak velice protestantismus připouští možnost znovupřipojení se k Římu. Samotným jádrem katolické bohoslužby je eucharistie. Řím si představuje, jak se budou znovu „všichni křesťané“ účastnit obětní mše. Proč je z protestantské perspektivy římsko-katolická mše takový problém? Protože ustanovuje lidského kněze, aby „ovládal“ Krista. Když kněz pozvedá hostii, „obětuje“ Krista znovu – symbolický omyl, který stál Mojžíše proměnění. Tudíž každé zmírnění rozdílu mezi protestantskou a katolickou bohoslužbou v sobě obsahuje zárodek pro zničení protestantismu.

Jak může někdo zjistit, že nějaká taková změna už potichu v protestantské církvi probíhá? Jedním vodítkem mohou být nepatrné změny v církevních bohoslužbách, kde se záhadně objevují katolické termíny nebo techniky.

Získejte myšlenkově vedoucí protestantismu. Najděte liberální a povolné členy. Utvářejte ekumenickou jednotu, ve které se pastoři budou střídát za kazatelnami. Akceptujte nauky ostatních církví. A uznejte papeže jako garanta jednoty. Takový je ve stručném přehledu plán. Nyní porovnejte všechno to s Testimonies to Ministers /Svědectví pro kazatele/, str. 474, kde Ellen Whiteová popisuje plán k neutralizování adventismu:

„Musíme vynaložit všechnen svůj rozum a důvtip k oklamání a polapení těch, kteří uctívají pravou sobotu... Skrze ty, kteří mají způsob zbožnosti, ale neznají její sílu, můžeme získat mnohé, kteří by nám jinak velice škodili... Ti z této třídy, kteří jsou schopní a inteligentní, budou sloužit jako návnady, aby přilákali jiné do naší pasti. Budu mít po celé zemi jako své

agenty lidi, mající falešné nauky smíšené jen s takovým množstvím pravdy, aby oklamali duše.“

Povšimněte si cílové skupiny: ti, kteří jsou „schopní a inteligentní“. Proč vybrat takové? Protože oni jsou myšlenkoví vůdcové a jsou již uvnitř církve, kde mají důvěryhodnost. „Mnozí se nebudou obávat jejich vlivu, protože vyznávají stejnou víru.“

Výsledek? „Takto je přivedeme k závěru, že Kristovy požadavky jsou méně přísné, než kdysi věřili, a že přizpůsobením se světu budou mít větší vliv na světáky a jiné církve. Odloučí se od Krista, potom nebudou mít sílu odporovat naší moci, a zakrátko budou hotovi se vysmát své dřívější horlivosti a zbožnosti.“

Toto je plán na zničení adventismu. Bude fungovat? Děsivá odpověď je, že z velké míry ano! Stačí, abyste se dobře rozhlédli kolem sebe, např. ve svém vlastním sbore.

Archiv redakce

Foto Petr P.

Sjednocení ano – Jednota ne?

Jaroslav Jurica

Problém dnešní církve ASD není až tak hodně v organizačním sjednocení, i když v mnohých hlavách v Evropě se rodí myšlenka utvoření odtržené svobodné církve od světového společenství. Stačí jen pozorně číst mnohá prohlášení, jak evropské divize, tak jejich unií, nevyjímaje CS. Hlavní problém spočívá v jednotě učení. Stále více sborů se doslova tříští – mnohdy skutečně, ve větší míře ideologicky. Následky jsou viditelné. Mnozí si kladou otázku: Je tento sbor ještě mým duchovním domovem?

Je možné tento proces zastavit? Podívejme se jen na jednotu učení v otázce – co znamená Babylon, tříbení, kdo jsou „ostatky“, pozdní déšť, učení o svatyni a její očišťování, troubení, jistotě spasení a v neposlední míře o Velkém sporu věků. Kolik diskuzí se vede, zda ho potřebujeme nejen číst, ale i rozšiřovat. Člověk nevychází z údivu. Dokážeme perfektně zajistit alianční modlitební týden, ale na strávení 10 dnů v horní místnosti s bratřími ve víře již nezbude místo. Kolik názorů jsme mohli číst na internetových stránkách. Nechci soudit pohnutky pisatelů, ale doporučil bych všem, kteří se k VSV stavějí záporně, zkusit ho věnovat a pak s lidmi sdílet jejich zkušenosti. Vyzkoušel jsem si, že jeden pozitivní výsledek zastíní deset negativních.

Skutečnost, že se od církve oddělí skupiny, není nic nového, zažil to i sám ap. Pavel. Některé skupiny odejdou s falešným učením a jiné odejdou proto, že jejich sbor se přesouvá s učením a změněnou Bohoslužbou pro ně do neúnosných oblastí.

Církev a sbory by měly být stále se modlící a studující Bibli, a tím také být zajedno v jednotě učení. Je to obrana proti falešným učením, přicházejícím jedno z kterékoli strany, ať zevnitř nebo z venku. Ve VSV čteme na str. 594, kap. 37, následující: „Brzy se před námi rozprostře poslední velký klam. Antikrist rozvine před našimi zraky úžasně zázraky. Klam se bude tak podobat pravdě, že jej bude možno rozeznat jen pomocí Písma. Písmem musíme prověřovat každé tvrzení a každý zázrak.“

Ale k tomu potřebujeme dobré znalosti Písma a ty nejsou rozdávány ve spánku. Kdo chce Bibli zkou-

mat různé myšlenky, musí ji dobře znát. K tomu nestačí snad povrchní znalosti ze sobotní školy, kde se velmi často necituje jediný verš z Bible a celá sobotní škola se podobá diskusnímu klubu se slovním spojením – „já si myslím“. To je opravdu málo k tomu, abychom rozeznali mnohdy zavádějící myšlenky ve vysvětlivkách úkolu. Také velmi plytká a povrchní kázání nás nepřivedou v poznání dále. Abychom byli jisti před svody, potřebujeme pravidelné studium Bible s prosbou o vedení Duchem svatým. S politováním je nutné přiznat, že zájem je minimální. Když vznikají tzv. biblické kroužky, mnohdy stojí v popředí přání po společenství nebo zábavě. (Osobní zkušenost: Návštěvníci se domluvili, že se budou učit tančit a oklikou nás vyzvali, abychom se neúčastňovali.) Pokud se vyskytují opravdově studující skupiny, tak mnohdy jsou členové hanlivě označováni či nazýváni „svatými“.

To, že ve sborech se znovu a znovu vyskytují různé výklady, nemusí být znepokojující. Zde nesmí jít o vítězství v „diskuzi“, ale o to, co říká Boží slovo. Klíčem k pravdě nejsou lidské argumenty, ale co je napsáno v Božím slově. Říkat, „myslím si, mohlo by to být tak či onak, předvádět své řečnické kousky s vlastními názory“, je ztráta času. V tom případě musíme také zkoumat vlastní porozumění Bibli, zda je správné!

Pán Ježíš řekl: „...slovo tvé, pravda je.“ (J 17,17) A nemyslel to v množném čísle. Jde jen o jednu pravdu. Slovo „pravda“ je v Bibli uvedeno vždy v jednotném čísle. Z toho vidíme, jak je důležité hledat a zkoumat pravdu, abychom se dostali nad organizační pojem jednoty, k jednotě ve víře (v pravdě).

„Ve snaze znehodnotit Boží přikázání převrací satan učení Bible, a tím tisíce lidí věří bludům, i když tvrdí, že věří Písmu. Poslední velký zápas mezi pravdou a bludem je jen posledním bojem dlouhotrvajícího sporu o Boží zákon. Právě nyní vstoupíme do tohoto zápasu, do boje mezi lidskými nařízeními a Hospodinovými příkazy, mezi náboženstvím Bible a náboženstvím bájí a tradic.“ (VSV 583, kap. 36)

SVĚDOMÍ

František Poslušný

Co je vlastně svědomí? Slovo často se vyskytující i v běžném hovoru mezi lidmi. V naprosté většině si ale lidé neuvědomují, kde se v nich tento fenomén (jev, skutečnost) náhle objevil, vzal.

Nejprve je vhodné zjistit, jaký významový smysl toto slovo má. Použil jsem k tomu některé známé, starší i současné encyklopedie a tady jsou jejich pohledy na problém, který nese jméno „**SVĚDOMÍ**“.

Komenského encyklopedický slovník: (1938).

„Souborný název pro etické (mravní a morální) smýšlení jednotlivcovo, kterým posuzuje své vlastní jednání a hodnotí je.

Academia: (1972)

„Mravní vědomí, vědomí vlastní mravní odpovědnosti ve sféře osobního i společenského života; schopnost rozeznávat „dobré a zlé“ v individuálních a společenských záležitostech. Pocit závaznosti konat dobré a varovat se zlého. Je vedle rozumu, druhem sebekontroly vlastního jednání.

Wikipédia: (otevřená encyklopedie)

Svědomí je vnitřní instance, „mlčenlivé volání“, které vede soudy člověka o tom, co sám způsobil nebo co chystá způsobit. Navazuje na lidskou schopnost sebereflexe, což je schopnost uvažovat o sobě samém, „podívat se na sebe jinýma očima než je pohled vlastního zájmu a prosazování se“. Proto se svědomí chápe jako podstatný příznak a atribut lidské osoby a vyžaduje si respektování ze strany druhých i společnosti, (svoboda svědomí). Naopak tam, kde má člověk ujistit druhé o upřímnosti svých úmyslů, slibuje „**na svou čest a svědomí**“. Neurofyziologické souvislosti svědomí jsou dnes předmětem intenzivního zkoumání.

Doposud jsme se v našem uvažování pohybovali většinou v odborných popisech a analýzách lingvistů, popřípadě sémantiků či psychologů.

Svědomí v češtině:

V románských jazycích je slovo pro svědomí převzato z latinského *conscientia* a znamená zároveň i **vědomí** vůbec. Také české slovo s-vědomí znamenalo původně společné vědění o něčem a označovalo ve staré češtině **svědectví**. Současný význam odtud převzal prvek objektivitě a závaznosti, paměť věci tak, jak se odehrála, ale přenesl jej do „vnitřního fóra“ reflexe, kde člověk

je sám sobě svědomím a soudcem.

V moderním významu je tedy obsažen:

1. Prvek objektivitě či nestrannosti (svědomitý člověk se neřídí pouze prospěchem a vnějším hodnocením, ale vlastním svědomím;)
2. Prvek způsobení nebo zavinění („mít někoho či něco na svědomí“);
3. Prvek odpovědnosti („to si nevezmu na svědomí“), který se dá metaforicky použít:

Jednání v souladu s jedincovým svědomím vyjadřuje ustálené spojení: „jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

Naopak sousloví **špatné svědomí** označuje stav mysli, kdy dotyčný má pocit, že provedl něco špatného, za co by se měl stydět, i když o tom nikdo jiný neví.

Zvláštní pohled na svědomí

Zjistili jsme, co se rozumí slovem **svědomí**, (alespoň z části). Protože se jedná o náboženský časopis s náboženskými tématy a problémy, chtěli bychom se dozvědět ještě něco navíc než je obecným pohledem na problematiku svědomí. Co o tom říká Bible? Mluví o tom vůbec? Mluví! Musíme začít ale pěkně popořádku. Jsou dva druhy lidí a ti v základu mluví a uvažují odlišně o tomto jevu. Jedni jsou **evolucionisté**, kteří preferují nepřetržitý vývoj, v tomto případě potom i svědomí, druzí takzvaní **kreacionisté**, mluví a zastávají opačný názor, že totiž celá živá a neživá příroda, jakož i člověk se zde objevili ne náhodou, nebo postupným vývojem (evolucí), ale zvláštní tvořivou **Silou**.

Jak vidí problém svědomí Bible

Možná, někdo bude překvapen, že toto slovo se ve Starém zákoně vůbec nevyskytuje. Alespoň ne v té nejrozšířenější Bibli kralické. Znamená to snad, že lidé tehdy svědomí neměli, nebo dokonce snad z pohledu evolucionistů se teprve vyvíjelo a postupně vytvářelo? Vůbec ne. Proč se toto slovo ve Starém Zákoně nevyskytuje, to není smyslem tohoto uvažování, i když musím říci, že mnoho příkladů bychom tam našli. V jednom případě ale smysl biblického podání slova svědomí najdeme. V Septuagintě LXX, což je řecké znění Starého zákona, je to místo Kazatel 10,20. Slovní spojení s „**sám sebe**“ je řecké „*synei désis*“, slovo hojně užívané v Novém zákoně a znamená vnitřní úsudek o tom, co je dobré a co je špatné, tedy to, jak jsme charakterizovali pojem svědomí ze

všeobecného pohledu. V Novém zákoně je toto slovo „*syneidésis*“ použito více jak 30 krát, vždy v tomto smyslu.

V jednom případě mluví Zákon o „cejchování svědomí“. To místo je **1 Tim. 4,1-4**. Co to může znamenat? Cejch je úřední značka, potvrzující, že něco nebo někdo někomu patří a něčí je. Pavel se podrobněji nevyjadřuje, o co by mohlo jít, ale můžeme-li z kontextu veršů něco dovozovat, o co by mohlo jít, pak jsou to věci „nezáviděnlivé.“

1. Lhaní
2. Mystifikace, což je úmyslné klamání a předstírání něčeho což také většinou nebývá pravda, kdyby to pravda byla, proč by něco někdo předstíral a klamal???
3. Výstřelky, extremismus, který hraničí s rozumnou zbožností. **Řím, 12. 1**. Snad šlo o spojení bludařských teorií, místo spojení s živým Kristem. V každém případě šlo o velmi vážné, lidsky chápané nedostatky povahy, jako je lhaní a pokrytectví, což je opovržením hodné v běžném styku mezi „lidmi ulice“, natož pak ve styku mezi křesťany. Takový člověk (křesťan) je potom těmito jevy tak poznamenán (ocejchován), že mu lidé už nevěří, i když náhodou mluví pravdu. Takoví jsou pak jejich vlastním svědomím odsuzováni za jejich vlastní činy. To potvrzuje, že nepatří Kristu, ale tomu, který je otcem lži a mluví jak je to v které situaci výhodné a prospěšné, i když se oficiálně nazývá křesťanem, Ježíšovým učedníkem a následovníkem. Tento druh křesťanů nenese „cejch“, značku Kristovu, ta spočívá v jednoduchosti a přímosti jeho mluvy a jednání. On sám to pověděl a svojí mlouvou dokazoval (**Mat 5,37**). Všechno ostatní, jakož i všechny vytáčky a mystifikace, jsou znamením a příkladem satanského jednání se všemi důsledky.

Měli starozákonní lidé svědomí?

Z toho, co jsme dosud poznali a zjistili, by *mohlo* vyplývat, že starozákonní člověk mnoho svědomí neměl, vzhledem k tomu, že jak jsme zjistili, Bible o tom nemluví. To by *mohlo* nasvědčovat tomu, že se svědomí postupně vyvíjelo, tak jak se postupně vyvíjel i člověk. Této myšlence dnes už nejsou nakloněni ani evolučně nakloněni filosofové. Z logického důvodu, žádný jiný důvod totiž pro opačné pojetí neexistuje. Je iluzorní představa, že „*Homo sapiens*“ by neměl rozum. Rozum ale předpokládá také svědomí. Připusťme alespoň hypoteticky, že by svědomí neměl. Potom bychom stejně tak museli připustit, že nemá rozum. Pak by se ale nemohl nazývat „*homo sapiens*“, nýbrž „*homo homini lupus*“ (člověk člověku vlkem).

A tak to ve skutečnosti někdy bývá, navzdory tomu, že i takoví lidé mají svědomí, ale jak už bylo dříve uvedeno svědomí CEJCHOVANÉ tj. poznačené, čím???. V souvislosti s tímto přirovnáním se nabízí „všetečná“ otázka, kterou jsem jednou dostal. Mají zvířata svědomí? Nebo alespoň některá? To se sice netýká hlavního záměru tohoto článku, je to ale zajímavé.

Jak to bylo s lidmi a svědomím v podání Starého zákona?

Biblická historiografie nám podává dostatek důkazů a svědectví, že se svědomím lidí to bylo takové, jak je známe dnes. Nic se nevyvíjelo, lidé měli od samého počátku svědomí vůči pozitivním i negativním situacím tak nastavené, jako mají lidé dnes. Už první lidé se chovali tak, jako se chovají lidé dnes. Gn 3, 8-10 podává zprávu o tom, jak svědomí člověka reagovalo na situaci po tom, co udělal něco špatně. Jak to poznal? Kdo mu to řekl?? Ještě než byl člověk osloven Bohem, už se skryl! Je nepochybné, že v těchto okamžicích zafungovalo svědomí člověka. Kdyby tomu tak nebylo, proč by se schovával? Už bylo řečeno, že svědomí je jakýmsi „barometrem“ proměn v lidském myšlení. Toto zařízení lidské vybavenosti se nedá jen tak lehce oklamávat. I takoví lidé, kteří chladnokrevně dělají ty nejhorší věci, přičítají se lidskému svědomí, jsou si vědomi nesprávnosti svého počínání. Je ale také pravda, že když neustále potlačují a otupují toto „zařízení“ posléze se stávají místo člověka rozumného, člověkem šelmou, jak je tomu v některých teroristických organizacích. Ale aby si někdo snad nemyslel, může to být i v případech lidí s akademickými tituly.

Genetická výbava?

Je-li tato položená otázka správná, v jistém ohledu ano, v jistém ohledu se mi zdá „úniková“, aby člověk nemusel připustit, že toto zařízení „instaloval do člověka „Jeho Konstruktor“ – **sám BŮH**. Mohlo by se vyvinout a do člověka tak podivuhodně integrovat tak podivuhodně a efektivně „pracující zařízení“? A navíc ještě pracující ve všech generacích lidského rodu všech ras se stejně spolehlivými výsledky?? V určitém úhlu pohledu musí být pravdou potom skutečnost nadepsaná v otázce tohoto oddílu. I Bible v tomto směru o tom svědčí. Stvořitel vložil do genetické výbavy tvora „*Homo sapiens*“ (**člověk rozumný**) jistý systém znaků a pravidel, jimiž se rozum tohoto tvora má řídit a být kontrolován. Děje-li se vše tak jak Stvořitel předpokládal a chtěl, potom tento tvor (člověk rozumný), dělá čest svému tvůrci. Neděje-li se tak, potom je pravdou to, co říká Písmo: **Žalm 14,1**. Už to není člověk rozumný, ale blázen. Ten potom nedělá čest svému

tvůrci a je velmi diskutabilní, zda má v pořádku to podivuhodné zařízení, které nazýváme svědomím. To je ve své podstatě snad jediná věc, kterou se člověk liší od ostatního stvoření, také díla stejného Stvořitele.

Jak je to s jinými živými tvory?

Je to už dlouho, co jsem s jedním člověkem debatoval o tom, zda někteří tvorové také tímto vybavením disponují. V mnohém jsme se shodli, v něčem ale ne. O co vlastně šlo? On říkal, a v tom jsem s ním souhlasil, že mnohá zvířata se chovají příkladněji, než rozumný člověk. Dokazoval mi to na příkladu svého neobyčejně inteligentního psa. Byl to skutečně neobyčejně chytrý a dobrý pes. Byl to ale přece jenom pes ... Později jsem sám měl podobného psa, velmi dobrého, velmi vnímavého, takže jsem o něm s trochou nadsázky říkal, že mu „schází jenom aby mluvil“, tak jsme ho měli rádi a tak byl „inteligentní“. A v tomto slově „intelligence“ byl skryt celý problém. On když se dopustil něčeho, co z našeho pohledu nebylo žádoucí, ale co on ze svého vnímání nepovažoval za nic špatného z hlediska „psí morálky“, dokázal přijít s obdivuhodnou „kající a zkroušenou psí duší.“

V čem byl ten inteligentní problém toho našeho psa a také toho psa mého přítele? Onen můj přítel totiž neznal co je to vlastně a jaký je smysl slova intelligence. To slovo má alespoň tři významové výrazy, z nichž ten první bude pro naši problematiku nejpodstatnější. A zní takto: **Je to rozumová schopnost řešit situace.** Ostatní dva významy nebudu uvádět, jsou od věci a pro náš problém v souvislosti s rozumem a svědomím jsou nepodstatné. Některá zvířata, podobně jako zmiňovaní pejskové, dokáží ještě obdivuhodnější inteligentní kousky. Jsou jejich činy důsledkem jejich rozumové a odpovědnostní oblasti bytí? Rozumově jistě ne, odpovědnostní také ne. Důsledkem čeho tedy jsou jejich kající a zkroušené projevy? Nejsm natolik odborník, abych se dokonale vyznal v zákoutích a tajích psí duše, ale cosi je na tom zajímavého a pozoruhodného. Přinejmenším to, že takový „inteligentní“ pejsek když provede něco, co neměl v „popisu práce“, přijde se zkroušeným a kajícím vzezřením.

A právě to často chybí v postojích mnohem inteligentnějších lidí. Zvířátka mají některá latentní (utajené, skryté a podvědomé) bezděčné odezvy organismu na vnější podněty, často prostřednictvím nervů. Na které reagují a poté konají to či ono. Často to bývá po delším, či kratším výcviku či drezůře, ale to není jejich rozumové jednání. To oni neznají, tím je nadán jen člověk, jakožto **obraz Boží**. 1M 1,27. O žádném jiném živém tvorů to Písmo neříká.

Nauka o lidské duši, psychologie, je dnes velmi frekventované a propracovávané téma, spojované s mnoha oblastmi lidské činnosti. Podaří se někdy psychologii odhalit a přechíst tajemství lidského svědomí? Podobně se tázal největší myslitel a náboženský filozof prvního století, syn židovských rodičů, narozený v Tarsu. Viz 1 K 2,11. Současně s vyslovenou otázkou hned také podává zajímavou odpověď. Budou spokojeni zkoumatelé lidského svědomí??? Křesťané, zvláště ti, kteří věří více inspirovanému Slovu, spokojení mohou být. Zde mají jasné ujištění o tom, že psychologii, přes značné pokroky které dělá, se tajemství lidského myšlení a svědomí „rozluštit“ nepodaří. Co je ale možné, je oprostít se tlaku „poznámenaného“ svědomí. Jak???

O čem svědčí Bible?

Bible nabízí osvědčený a zkušenostmi života prověřený postup jak se „zbavit“ tlaku svědomí, které neodbytně člověka tíží. Žalm 32 je výmluvným svědectvím takové situace a stavu „postíženého“ člověka. Nevíme přesně co má asi na mysli v tomto případě třicátého druhého žalmu David. Jeho život byl často protkán mnoha případy takzvaných „úletů“ zbožného chování. Čteme-li ale tento jeho „zpovědní příběh“ v souhledu s Žalmem 51., mnohé se nám stává srozumitelnější. Dvojnásobný „ohavný hřích“, kterým se provinil hned proti Bohu a svému bližnímu, dokonce velmi věrnému člověku a příteli, způsobil, že „barometr jeho osobnosti“ – svědomí, mu nedalo pokoje. Ani když se ho pokoušel jakýmkoliv způsobem znečitlivět, nebo dokonce snad umlčet. Že jeho svědomí mělo i přes spáchaný čin stále neomylně nastavenou rafi směrem ke spravedlnosti, to dokazuje jeho rozhodnutí poté, co slyšel trefně vyprávěný příběh prorokův, který k němu byl poslán. Poté co „vyrozuměl“ pointě tohoto vyprávění, zaujal postoj, který je hodný následování pro všechny lidi, zejména křesťany.

To svědčí o tom, že hlas svědomí byl správně nastaven jeho zřizovatelem hned na samém počátku a nic se na tom nezměnilo ani za tisíce let. Kreacionisté, lidé nevěřící, tomu rozumí. Evolucionisté se snaží to, když ne popírat, alespoň bagatelizovat – zlehčovat. Příliš se jim to ale nedaří, jejich vlastní svědomí je v běžných životních situacích usvědčuje. Marné je proti „zařízení“ které Stvořitel do pomíjitelné schránky *Homo sapiens* nainstaloval, bojovat. Ono plní věrně svoji úlohu, ať člověk věří nebo nevěří, navzdory tomu, že člověk se snaží pod vlivem zla a hříchu, úlohu a úkol tohoto zařízení instalovaného samým Bohem všelijak narušovat a ovlivňovat. Co tomu říkáte milí čtenáři???

***Přečetli jsme za vás na internetových stránkách CASD,
a z otevřeního diáře Mikuláše Pavlíka***

Operation Global Rain

10 dní v horní místnosti (4. - 14. 1. 2012)

Časová posloupnost jen několika málo události a reakce vedení ČS Unie

Kazatelské MSS

16. prosince 2011, 10:53:22 | admin

Na tradičné koncoročné kazateľské zhromaždenie MSS sme vyrazili skoro ráno a o 9:00 sme už boli na mieste v Českom Těšíně. ...Už tradične sa kazateľom zo strany vedenia MSS ďakovalo a odovzdal darček v podobe nového grécko-českého Nového zákona a novovydanej Kazateľskej príručky.

Brat K. Strouhal pri tej príležitosti informoval o aktivite výboru pre oživenie a reformáciu, ktorá spočíva v 10 dňovom modlitebnom stretávaní od 4. do 14. 1, ktorú chce vo svojich zboroch Český Těšín a Komorní Lhotka zaviesť. Pre túto príležitosť bola preložená brožúrka od M. Finleya „10 dní v hornej miestnosti“, ktorá slúži ako podklad na spoločné modlitebné chvíle. O aktivite boli informovaní kazatelia MSS, ale v prípade záujmu sa môžu s bratom Strouhalom spojiť aj kazatelia z ČS a SZ a môžu vo svojich zboroch zaviesť podobnú modlitebnú aktivitu.

Příspěvek od: xxyy

18.12.2011 v 10:14

Generální Konference vyhlásila „Operation Global Rain“ od 4.1 – 14.1.2012 a nejvyšší představitele našeho československého sdružení „dělají mrtvé brouky“.....

admin napsal: 18.12.2011 v 12:02

Keď dostanem podobne „bratsky“ ladené príspevky, tak premýšľam nielen o inteligencii ich autorov, ale aj o tom, prečo horlivci za oživenie cirkvi píšú štýlom, ktorý príliš nekorešponduje s tým, ako by sa Božím Duchom oživený človek mal správať a vyjadrovať. Napriek tomu komentár uverejňujem a pokúsim sa naň odpovedať.

To najdôležitejšie je, že to je aktivita Výboru pre oživenie a reformáciu, (*při GK, pozn. redakce*) ktorá – a to zdôrazňujem – má odporúčací charakter. V záhlaví materiálu, ktorý sme dostali pred rokom a pol je to jasne zvýraznené. **Už som to písal a vysvetľoval mnohokrát. Ja som tie odporúčania a aktivity prešiel so svojimi kolegami z vedenia únie aj s predsedami združení a dohodli sme sa, že nebudeme z týchto odporúčaní robiť plošne organizované kampane.** Uverejnili sme potrebné informácie aj na našich webových stránkach (*je mi lito, ale odkaz je na stranky v aličtině, pozn. redakce*) a nechávame na jednotlivých kazateľoch, prípadne zboroch, ako si tieto akcie zorganizujú.

A teraz konkrétne k „Operation Global Rain“. Na poslednom výbore GK k nej nezaznela ani veta a ani naša divízia ju nikde nepropaguje a nikdy sme neboli vyzvaní, aby sme ju zaviedli na naše zbory ako druhý modlitebný týždeň. Priznávam, že tieto odporúčania nám vytvárajú dilemu, ako vážne ich máme brať a presadzovať na združeniach a zboroch. Je to druhý modlitebný týždeň v roku, ktorý má takú istú váhu ako ten novembrový? To nikdy na GK nezaznelo. **Ďalší dôležitý detail súvisí s určeným januárovým dátumom, ktorý presne kopíruje celosvetový aliančný týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.**

V mnohých zboroch má tradíciu, naši bratia a sestry sa stretávajú s inými kresťanmi a spolu sa modlia. Chcela GK týmto dátumom takýmto nenápadným spôsobom zabrániť spoločným modlitebným stretnutiam s inými kresťanmi a vytvoriť tzv. odpúťavaciu akciu v podobe vlastného alternatívneho modlitebného týždňa? Nevieam.

Potrebujeme vždy niekoho „zhora“, aby nám povedal kedy a ako sa máme modliť? Ak mám vlastný modlitebný život a oddelený čas na štúdium Písma, mal som ho po výzve GK zmeniť a presunúť na siedmu hodinu ráno a večer, aj keď mi tá hodina nevyhovuje? Ak chcem niečo robiť, chcem to robiť s presvedčením, že je to správne a hlavne, že v tom vytrvám viac než týždeň. Ak to nie som schopný naplniť, potom len preto, aby som sa zapáčil svojim nadriadeným, prípadne si splnil povinnosť voči podriadeným to robiť nechcem. Ak niekto potrebuje takýto systém na zdokonalenie vlastného duchovného života, nech ho prijme a žije podľa neho. Nie je však známkou určitej nezrelosti, keď sa niekto obzerá okolo seba, či sa ten druhý modlí presne tak často, za tú istú vec a presne v tú hodinu ako ja? Ježišovo podobenstvo o farizejovi a colníkovi, ktorí prišli do chrámu modliť sa, dáva jasnú odpoveď, kto našiel milosť v Božích očiach a koho modlitba bola prázdna, pretože sa pri nej obzeral okolo seba a odsudzoval svojho blížneho.

redakce – AIS 27.12.2011, 14:41:00 Ze života církve Počet zhlédnutí (3694)

Církev zahájí rok modlitbami za duchovní oživení (Silver Spring, USA)

Na dny 4. až 14.1.2012 zve Církev adventistů sedmého dne k společným modlitbám na celém světě za duchovní oživení a přijetí Bohem nabízeného daru Ducha svatého. Inspirační texty k těmto dnům připravil evangelista Mark Finley (ke stažení dole). Sborny a jednotlivci, kteří se připojí k této akci, ji mohou prožívat spolu s ostatními ve světě na internetové adrese www.operationglobalrain.com. „Soustředme pozornost k Božímu slovu a pomozme lidem pochopit, že v naší rozdílnosti, různosti názorů, nás může Duch svatý uchvátit a sjednotit jako kdysi průkopníky církve,“ vyzval na prosincovém výročním setkání s vedoucími církve předseda její Generální konference Ted Wilson (na snímku).

„Vaše životy se vám mohou jevit zcela plně obyčejných a všedních aktivit, ale Bůh má pro váš život něco neobyčejného. Nechce od vás jen všední provoz, ale chce, abyste prožívali smysl vašich iniciativ a velmi důležitých darů, které vám dal. V Písmu nám to říká v Žalmu 37, verši 5: Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Tento zvláštní verš vyjadřuje určitého ducha - průkopnického ducha, kterého měli i lidé v počátcích Církve adventistů sedmého dne a kterého Bůh nabízí každému z nás i v těchto velmi pozdních dnech historie Země. Upřímně věříme, že Ježíš přijde velmi brzo. Bible to předpovídá, události ve světě nám to říkají a víme, že Duch svatý chce od každého z nás, abychom hráli hlavní roli ve zvěstování Božího vzácného poselství spásy, lásky Kristovy a jeho brzkého druhého příchodu. Povzbuzuji každého z vás: staňte se součástí tohoto velkého adventního hnutí,“ uvedl Ted Wilson.

Příspěvek od: xxxxxxxx

31.12.2011, 14:46:00

Předmět: re: Církev zahájí rok modlitbami za duchovní oživení

Bratři a sestry v Kristu Ježíši, tahle výzva Teda Wilsona (předsedy generální konference) je mnohem hlubší a významnější než jak nám ji formulovali představitelé církve jako nějaké „zahájení nového roku modlitbami za duchovní oživení“. **Ted Wilson vybízí všechny členy církve aby si znovu přečetli Velký spor věků. Potom v roce 2012 a 2013 se po celém světě odehraje masivní rozdávání této knihy jako speciální evangelizační příležitost.** Budou vydána různá vydání. Součástí budou karty s Biblickým studiem nebo natištěné webové adresy, aby přivedli čtenáře ke zdroji, kde se mohou zapojit do studia Bible, stahovat Biblické informace, pokud bude třeba stáhnout si celou knihu, spojit se s televizní sítí Adventistů sedmého dne a najít Biblické informace naplněné pravdou. Ted Wilson vybízí všechny sbory aby si zorganizovaly speciální modlitební týden ke čtení přednášek a společnému modlitebnímu úsilí za oživení církve a za vylití ducha svatého. To vše je jen jeden z aspektů evangelizačního projektu, řekni to světu.

Bratře Pavlíku, proč jste tohle poselství nerozeslali po sborech jak Vás předseda GK žádal?

Doslov k akci „Operation Global Rain“ 4-14 ledna 2012

(Modlitby za vylití Ducha svatého; Operace globální dešť;
Deset dnů v horní místnosti, Sk 1,13;)

Je zajímavé sledovat časový vývoj situace v této akci. Čtenář by měl ještě vzít v úvahu, že jedna z prvních informací vyšla v časopise pro kazatele, Ministry, v září r. 2011. Přesto se opakovaně tvrdí, že na GK ani na Divizi se o akci nemluvilo. A jaký je závěr celé akce? Kolik bratří a sester se o akci dovědělo? Mizivé procento. Proč kazatelé neinformovali členy církve o této celosvětové církevní akci? Na druhé straně dokážou skvěle připravit alianční týden a týden manželství se sv. Valentýnem. Zajímavý přesun politováníhodným směrem.

Je ale nutné pochválit provozovatele necírkevních internetových stránek, www.znamenicasu.cz a www.dobakonce.cz, za jejich aktivní přístup k celosvětové akci Operation Global Rain. Na svých stránkách zveřejnili text přednášek s možností jejich stažení. (Není bez povšimnutí, že odkazy na tyto stránky zmizely ze sborových internetových stránek. Dobrovolně?) Bratří a sestry, kteří nemají možnost získat informace z internetu, se od svých kazatelů nic nedověděli, až na malé výjimky. Proto ještě jednou díky za jejich internetové stránky! Přednášky budou vytištěny jako příloha k časopisu číslo 2 nebo 3-2012.

Redakce časopisu

redakce – AIS 27.12.2011, 14:41:00 Ze života církve

Počet zhlédnutí (3694)

Pastorálka Českého združenia

Téma: Církev vydal: admin

Tradičná novoročná pastorálka sa znovu niesla v znamení vďačnosti Pánu Bohu za prežitie požehnanie uplynulého roku. Oslavné spoločné piesne striedali modlitby a krátke skúsenosti vybraných kazateľov... V odpoľudňajúcej časti zazneli krátke informácie z jednotlivých oddelení ČS a po nich sme diskutovali o aktuálnych otázkach života cirkvi – modlitebnom stretávaní Operation Global Rain, avizovanej návšteve Teda Wilsona v našej únii,

Novoročná ekumenická duchovná slávnosť

Téma: Různé vydal: admin 2.1.2012

Včera večer som sa zúčastnil na novoročnej EDS. Pretože som nemal fotoaparát, fotografie k dispozícii nebudú, ale ponúkam link na archív ČT, kde je celý záznam k dispozícii.

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10388205219-novorocni-ekumenicka-duchovni-slavnost/21156221481-novorocni-ekumenicka-duchovni-slavnost/>

18. prosince 2011, 10:51:49 | admin

Z jedného kresťanského portálu som stiahol podrobnejšie výsledky sčítania 2011 o počte obyvateľov, ktorí sa prihlásili k jednotlivým cirkvám a náboženským spoločnostiam. Nevie, či sú oficiálne, ale v prípade, že áno, potom by platilo, že k Cirkvi adventistov sa prihlásilo 7394 členov a sympatizantov, čo je o 2363 menej ako pri poslednom sčítaní r. 2001 (9757). Určite bude potrebné hľadať príčiny, na druhej strane číslo pomerne presne kopíruje členskú základňu v Čechách a na Morave. Podrobnejšie výsledky sčítania - príslušnosť k cirkvám.

Úloha adventního hnutí dnes

E.G.Whiteová mluví o nesvaté trojici na konci času, tvořenou protestantizmem, katolicizmem a spiritizmem. Toto spojení nastane nejdříve v USA a pak ve zbytku světa. „Protestanté z USA jako první napřáhnou ruku přes propast, aby uchopili ruku spiritizmu, a také aby si jí potřásli s Římem. Pod vlivem tohoto trojnásobného spojenectví půjdou Spojené státy americké ve stopách Říma a pošlapou svobodu svědomí. (GC 588, kap.36) Naplnění této předpovědi viděli mnozí z nás v daleké budoucnosti. Při podrobnějším rozboru musíme říci, že budoucnost již dávno začala. Ekumenické hnutí pracuje s vysokým tlakem na ukončení své úděsné úlohy. Jak musíme být slepí, když s nimi spolupracujeme na všech frontách.

O co více máme Bohu děkovat, že pro naši zvláštní dobu před příchodem Páně vzbudil hnutí, které volá všechny věrné Boží děti k vyjití z ekumenického hnutí. Proto je důležité, abychom si byli vědomi, kdo jsme. Věříme, že adventní hnutí je Bohem vyvolané k životu pro hlásání „věčného evangelia“, posledního Božího poselství, které je zapsáno ve Zj 14. a 18. kapitole. Toto hnutí může konat svěřenou práci jen tehdy, bude-li hlasitě volat Boží děti k vyjití z náboženských organizací, které stojí v organizační opozici vůči Božímu plánu. Vedle hlasu „vyjděte“, ještě zní hlas „vejděte“ do světového hnutí, které se vyznačuje „vírou Ježíšovou a dodržováním Božího zákona“. (Zj 14,12) Toto hnutí nemá nic společného s ekumenou. Rozdíl mezi spojením „ostatků“ a ekumenou je více než zřetelný. Obraz, který nám dává proroctví o „ostatcích“ těsně před Kristovým příchodem, neukazuje žádné megasbory či obrovské církve, spojené ekumenou, nýbrž jen „ostatky“, které dodržují Boží zákon a mají víru Ježíšovu.

Pro „ostatky“ je Bible neomylným projevem Boží vůle, je Božím slovem. Pro většinu zastánců ekumeny nemá Bible tuto autoritu. V nejlepším případě obsahuje Boží slovo. To má také vliv na definici mnoha pojmů. Vezmeme třeba pojem „obrácení“. Podle adventního porozumění znamená radikální změnu v životě člověka. Většina v kruzích Ekumenické rady církví se stará o společenské přeměny.

Podíváme-li se na proroctví o době konce, tak v něm nenajdeme žádný celosvětový mír. Najdeme právě opak. Také nenajdeme věrné Boží děti, které se shromažďují v ekumeně. Najdeme je v malých skupinkách, které jsou pronásledovány kvůli věrnosti Božímu zákonu. Když se podívají zpět, uvidí své pronásledovatele v pozadí s papežskou mocí. Katolictví s protestantizmem se stanou spolu s politickou mocí potenciálními pronásledovateli „ostatků“, toho věrného zbytku.

Jako adventisté jsme dostali úkol zvěstovat trojandělské poselství. Tím se ale staneme neoblíbenými, zejména při oznamování poselství druhého anděla, kde se mluví o pádu Babylona. Řečeno jinými slovy, je to kritika církvi a jejich falešných učení. To není vůbec „politicky správné“. Chápeme to jako naši povinnost oznamovat poslední Boží varování, jako poselství Boží milosti. Dříve nebo později povede ekumenické rozhodnutí (nebo již vede) v zájmu míru a bratrské lásky při zvěstování poselství ke kompromisům.

Ježíšova prosba pro Boží církev doby konce zní: „Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče ve mně a já v tobě.“ J 17,21. V principu souhlasíme v tomto s ekumenickými církvemi. Ale ve velekněžské modlitbě jde o duchovní jednotu, ne o organizační jednotku. Základ Ježíšovy modlitby spočívá v jednotě založené na Biblické pravdě a Ježíšově vůli. Nejde zde o politický úmysl, který ignoruje Boží slovo a Boží vůli. Připojením k „ostatkům“ nastane duchovní znovuzrození, probuzení a změna života. Konečně jde o znovuvytvoření jednoty s Bohem a o vykoupení. Proto se musí každý rozhodnout, zda chce patřit k ekumenickému společenství s katolicizmem, protestantizmem a spiritizmem, nebo být ve spojení s pravým Bohem. I v ekumenickém spojení jsou věrní následovníci Kristovi. K těm volá Bůh: „I slyšel jsem jiný hlas z nebe říkající: Vyjděte z něho, lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran.“ Zj 18,4.

Jedno vylučuje druhé. Dvěma pánům nelze sloužit, i když se o to jako církev pokoušíme.

Jaroslav Jurica